

staa midt i en stor Virksomhed. Man ved, at man skal dø, men man skal jo dog disponere, træffe sine Foranstaltninger, som om man skulde leve i mange Aar. Der er derfor noget underlig uhyggeligt i, at vi stadig høre disse dumpe Toner fra Ministerbænken om altings Forkrænkelighed og det snare Endeligt. De skulle skyde Hjertet op i Livet, se frejdigt paa Tingene og tænke, at der vel kan ske dem noget menneskeligt som saa mange andre Ministerier, men indtil da maa man disponere som andre. De Herrer skulle ikke betragte sig som en Undtagelsesregering, der sidder med den nære Død for Øje og derfor er fritagen for de Pligter til at se ud i Fremtiden, som enhver Regering har. Det er et lille venskabeligt Raad. Vi maa altsaa have nogen Klarhed over, hvad vi kunne vente i den Retning.

Der er naturligvis en Udvej endnu, at leve paa Laan, at dække de stadige Underskud ved Laan, men det er en fuldkommen forkastelig Finanspolitik. Og at den ikke vil blive fulgt af den nuværende Regering, ere vi saa heldige at have fuldkommen Vished for. Det vide vi fra den allerbedste Kilde. Jeg vil nødig forklejne nogen af de andre højtærede Ministre, men vi have fra de to mest indflydelsesrige Medlemmer i det nuværende Kabinet Udtalelser, der bestemt gaa i den Retning, saa det behøve vi ikke at frygte for. Den nuværende højtærede Konsejlspræsident sagde, den Gang den daværende Finansminister Brun fremkom med sit Forslag til Statslaan her i Tinget: „Det forekommer mig at være klart, at man ikke maa indrette vor Stats-husholdning paa den Maade, at et regnskabsmæssigt Underskud, der skal dækkes ved Laan, Aar efter Aar bliver det normale“. Og den højtærede Finansminister, som vi den Gang vare saa heldige at have oppe i Landstinget, sagde: „Dette, at Staten laaner, ligesom naar en Kommune laaner, er i Virkeligheden en Fare. Det gaar let saaledes, at man bliver ved at laane og laane, som det ærede Medlem før sagde“ — det var vistnok Bramsen —, „og det kan aldrig være nogen sund, fornuftig Husholdning, hverken for Staten eller Kommunen“. Hvis der imidlertid er nogen af de Regeringer, vi have haft, der er bleven en sand Specialist i at laane, er det den nuværende Regering, men det komme vi maaske senere ind paa, det skal jeg ikke i Øjeblikket opholde mig ved. Jeg skal heller ikke benægte, at det har været nødvendigt at gaa til det lille Laan paa 15 Mill., og det vil

ogsaa være nødvendigt at gaa til det større Laan. Det bestrider jeg ikke. Jeg vil kun slaa fast, at det umuligt kan være den højtærede Regerings Mening at ville klare sig ud af de finansielle Vanskeligheder alene ved Laan paa Laan, det ere de alt for solide Folk til, hvad ogsaa deres Udtalelser vidne om. De maa sætte Statens Husholdning paa solidere Fødder, saa at den, naar den nuværende Overgangstilstand er forbi, kan gaa uden Laan.

Og der er det da, at jeg kommer til Spørgsmaalet om den Finansplan, som jeg saa overordentlig paagaende blev spurgt om, da jeg for en kort Tid sad paa den Plads, som den nuværende højtærede Finansminister sidder paa. Jeg sagde den Gang, som sandt var, at Forholdene nu i saa høj Grad befandt sig i et Overgangsstadium, særlig med Hensyn til de Erfaringer, der vare at gøre med Hensyn til de ny Skatteloves Virkning, saa at det ikke var muligt i Øjeblikket at forelægge en bestemt Finansplan. Men det var dog ganske klart, som jeg ogsaa udtalte, at enhver Regering maatte fremtræde med en Finansplan paa den næste Finanslov, som den forelagde, det er ganske nødvendigt. Jeg tænker mig, at den højtærede Regering nu har siddet saa længe, at den har skaffet sig saa megen Oversigt over Forholdene og ogsaa har set Tingene falde saapas til Ro, saa at man er i Stand til at skimte Grundlinierne for en Finansplan. Det vilde være overordentlig beroligende og gavnligt at faa den Viden derom, som vi kunne faa. Det vil ikke mindst være gavnligt under Hensyn til, at vi rimeligvis staa ganske kort foran et Valg, og efter at der er gaaet saa lang Tid siden de nye Skatteloves Ikrafttræden, og efter at vi nu have faaet Bankgarantien nogenlunde i Orden, ville Vælgerne være berettigede til at spørge: Hvilke ere Hovedlinierne i Regeringens Finansplan?

Der er endnu et Omraade, jeg maa skænke nogen Omtale. Det er de militære Spørgsmaal, der jo ogsaa have deres nære Forbindelse med den finansielle Situation, saa at jeg ret naturlig føres ind derpaa. Det forekommer mig at være paatrængende nødvendigt, at vi faa noget mere Klarhed over, hvad Regeringens Plan egentlig er med Hensyn til det store Militærspørgsmaal. Da den tiltraadte, lød dens Ord ret beskedne, ret lavmælte: Lov er Lov, og Lov skal holdes; vi ere ikke i Stand til at kuldaste de vedtagne Love, vi ville udføre dem loyalt, men saa